

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю „Юрполіс Компані“ щодо офіційного тлумачення положень статей 2, 17 Кодексу адміністративного судочинства України, частини четвертої статті 32 Конституції України

м. К и ї в
14 травня 2015 року
№ 20-у/2015

Справа № 2-19/2015

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бауліна Юрія Васильовича – головуючого,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Литвинова Олександра Миколайовича – доповідача,
Мельника Миколи Івановича,
Саса Сергія Володимировича,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Стецюка Петра Богдановича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шевчука Станіслава Володимировича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю „Юрполіс Компані“ щодо офіційного тлумачення положень статей 2, 17 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс), частини четвертої статті 32 Конституції України.

Заслухавши суддю-доповідача Литвинова О.М. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Товариство з обмеженою відповідальністю „Юрполіс Компані“ (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень:

– „статей 2 і 17 Кодексу адміністративного судочинства України в аспекті частини 4 статті 32 Конституції України, де зазначено, що кожному гарантується судовий захист права спростовувати недостовірну інформацію про себе, стосовно можливості оскарження платниками податків в порядку адміністративного судочинства змісту складених податковими інспекціями довідок зустрічних звірок та актів перевірок“;

– „частини 4 статті 32 Конституції України в аспекті поширення приписів даної конституційної норми на правовідносини за участі платників податків – юридичних осіб“;

– „статті 17 Кодексу адміністративного судочинства України щодо належності документів, складених податковими інспекціями внаслідок реалізації адміністративних процедур податкового контролю, як-то: довідок зустрічних звірок, актів перевірок тощо, до правозастосовних актів індивідуального характеру – рішень суб’єктів владних повноважень“;

– „рішення, дії чи бездіяльність суб’єкта владних повноважень“, що згадуються законодавцем в частині 2 статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України у логічно-смісловому зв’язку з об’єктами судового захисту відповідно до статті 55 Конституції України“;

а також поняття „інтерес“, що згадується законодавцем в частині 1 статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України у логічно-смісловому зв’язку з адміністративними процедурами податкового контролю, які здійснюються податковою інспекцією відносно платника податків згідно з статтями 73, 75–80 Податкового кодексу України“.

Необхідність в офіційній інтерпретації положень статей 2, 17 Кодексу суб'єкт права на конституційне звернення обґрунтовує неоднозначним, на його думку, їх застосуванням адміністративними судами України під час розгляду справ щодо оскарження дій податкових інспекцій при здійсненні ними контролю у формі перевірок, ревізій, звірок, а також викладенні результатів такого контролю в офіційних письмових документах (актах перевірок і ревізій, довідках зустрічних звірок). Так, в одних випадках суди дійшли висновку, що в порядку адміністративного судочинства можуть бути оскаржені лише рішення, дії або бездіяльність суб'єкта владних повноважень, що безпосередньо впливають на права позивача чи створюють обов'язки для нього. В інших випадках суди встановили, що рішення, дії чи бездіяльність податкових інспекцій, які суперечать вимогам закону, підлягають визнанню протиправними безвідносно до створених ними юридичних наслідків. На підтвердження своєї позиції Товариство долучило до конституційного звернення копії рішень адміністративних судів, у тому числі у справах, у яких воно є стороною.

Автор клопотання також стверджує, що внаслідок неоднозначного застосування судами України положень статей 2, 17 Кодексу порушуються його права, зокрема конституційне право на судовий захист.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Першою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 23 квітня 2015 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі, виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному зверненні зазначаються статті (окремі положення) Конституції України або Закону України, тлумачення яких має бути дано Конституційним Судом України, та обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункти 3, 4 частини другої статті 42); підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів

України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

З огляду на це суб'єкт права на конституційне звернення повинен зазначити конкретні положення Конституції України або законів України, тлумачення яких має бути дано Конституційним Судом України, вказавши, що в них потребує роз'яснення, та обґрунтувати необхідність в офіційному тлумаченні таких положень, навівши факти їх неоднозначного застосування судами України, іншими органами державної влади.

Аналіз конституційного звернення дає підстави стверджувати, що автор клопотання не зазначив, які саме положення статей 2, 17 Кодексу має витлумачити Конституційний Суд України. Також Товариство, звернувшись із клопотанням щодо офіційного тлумачення положення „рішення, дії чи бездіяльність суб'єкта владних повноважень“, яке міститься в частині другій статті 2 Кодексу, не вказало, що у названому положенні потребує роз'яснення, а це унеможливорює здійснення його офіційної інтерпретації.

Крім того, дослідження змісту судових рішень, копії яких долучено до конституційного звернення, вказує на те, що автор клопотання не навів фактів неоднозначного застосування судами України положень частини четвертої статті 32 Конституції України, частини першої статті 2 Кодексу, в якій міститься поняття „інтерес“.

Таким чином, конституційне звернення не відповідає вимогам пунктів 3, 4 частини другої статті 42, статті 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 45 цього закону.

2.2. У Конституції України визначено вичерпний перелік питань, підвідомчих Конституційному Суду України, зокрема офіційне тлумачення Конституції України та законів України (стаття 150).

Аналіз конституційного звернення та доданих до нього матеріалів дає підстави для висновку, що Товариство намагається отримати консультацію з питань практичного застосування положень статей 2, 17 Кодексу в аспекті приписів частини четвертої статті 32 Основного Закону України у справах, в яких воно оскаржує зміст складених податковими інспекціями (при здійсненні ними процедур податкового контролю) довідок зустрічних звірок, актів перевірок тощо.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що необхідно розрізняти офіційне тлумачення положень Конституції України і законів України та їх практичне застосування.

За правовою позицією Конституційного Суду України правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм з метою їх застосування до конкретного випадку є складовою правозастосування; надання консультацій чи роз'яснень з цього приводу не належить до повноважень Конституційного Суду України (Ухвала від 31 березня 2010 року № 15-у/2010).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю „Юрполіс Компані“ щодо офіційного тлумачення положень статей 2, 17 Кодексу адміністративного судочинства України, частини четвертої статті 32 Конституції України на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України

„Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ